

Tři kříže

Kapitola druhá – Svět za dveřmi

Stál jsem před ním a sledoval, jak se monstrózně tyčí do výše.

A věděl jsem, že je něco špatně. Muselo být. Pamatoval jsem si, že má něco přes metr. Teď vypadal jako třímetrový kus skaliska, které někdo přesunul od Krušných hor ke mně na zahradu.

A především byl na svém místě, zalitý v betonu. Měl být na bagru i s kusy betonu a hlíny. Měl být vyvržený ze země a čekat na odvoz. O to jsem se přece postaral.

Tupě jsem zíral, jak se z jeho prasklin noří ty malinké vzduchové chuchvalce. Bylo jich jen pár a byly velké jako kuličky hroznového vína. Vznášely se všude kolem kříže. Nejdřív jen tak ledabyle, nahodile, ale po chvíli jsem v jejich pohybech začal nacházet smysl. Vypadaly jako prstenec Saturnu. Jako nějaká podivná svatozář tvořená vířícími body.

Otočil jsem se k domu, protože se mi najednou začalo zdát, že tu není bezpečno. Všude bude líp, než tady venku. Někdo mě někde určitě potřebuje.

Chtěl jsem projít pootevřenými dveřmi, ale těsně přede mnou se zabouchly.

A v tu chvíli jsem pochopil, že to je sen a vyděsilo mě to. Sny jsou od toho, aby člověku umožňovaly nahlédnout do vlastního vědomí. Nebo možná nevědomí. S přimhouření obou očí třeba i nakouknout do cizích světů. Mají mu dát možná odpovědi na otázky, na které se při plném vědomí bojí zeptat. Rozhodně by mu ale neměly umožnit chápat, že je ve snu.

Takže ano, vyděsilo mě to. A to nebylo to jediné. Vyděsilo mě, že chápu, co ty přivřené dveře znamenají. Bylo to znamení, že nemám přístup ke Gábině a k tomu všemu, co jsem si od její smrti tak pečlivě pěstoval. V ten okamžik jsem pochopil, že se mi něco nebo někdo snaží naznačit, že jsem na to sám, ale na to jsem odmítl přistoupit.

Vzal jsem tedy za kliku. Dveře se hýbaly ztěžka. Tak už to ve snech bývá. Když potřebujete utíkat, nohy vám zamrzou. Když máte možnost mít sex, přeskočíte do naprosto nesmyslné snové lokace, třeba mezi dinosaury. A když máte otevřít jedny prosté dveře, zpotíte se u toho.

Nakonec se mi to podařilo.

Přede mnou visela na dlouhém provaze ze stropu Kristýna, oči měla do široka otevřené a ruce napřažené mým směrem.

„Jsem velká holka, tati,“ promluvila a z pusy jí vypadl černý jazyk osypaný boláky.

Zaječel jsem a chtěl udělat krok zpátky. Dveře už tam nebyly. Jen nekonečná vysoká stěna složená z těch vzduchových chuchvalců. Z *nádorů*. Věděl jsem, že jsou to *zkurvené gliomy*. Byly to miliony gliomů a jeden z nich mi zničil život, když napadl mou ženu.

Otočil jsem se zpět. Musel jsem. Byl to sen a ovládal on mě, ne já jeho.

Kris stála na zemi, oprátku držela v ruce a kolem krku měla vytlačenou fialovou obruč. Ruce měla pořád napřažené ke mně. Poslední články byly temně rudé, skoro černé. Věděl jsem, že to znamená nahromaděnou sraženou krev. To už tak mrtvoly mívají.

Jednu ruku svésila k tělu a druhou se zavřenou pěstí mi dala před obličej.

„Jsem velká holka, tati, postarám se o tebe, jako se o tebe starala máma,“ usmála se. Rozevřela dlaň a strčila mi ji pod nos.

Měla v ní oko. Kalné, zarudlé oko s černými skvrnami. A když jsem poznal, komu patřilo, zaječel jsem podruhé a tentokrát se definitivně probudil.

///////

Probouzení nebylo nic, o co bych stál. Uznávám, že existují lepší sny, jenže stejně tak existuje i lepší realita. Tohle nebyla ta, do které bych si přál otvírat oči.

Za posledních pět dní jsem naspal všehovšudy sedm hodin. Nebyl jsem si tím číslem úplně jistý, jako ostatně ničím v poslední době, ale muselo to tak být. Odpovídalo to tomu, jak jsem se cítil.

Jako výhru jsem bral to, že jsem včera zvracel jen jednou. Ještě v pondělí jsem trávil nad mísou každou druhou hodinu. Přemáhal jsem se. Odmítal jsem jíst, abych nedráždil tělo. Ne žaludek, nevěřil jsem tomu, že by zrovna ten byl v nepořádku. Jídlo mi prostě lezlo na mozek. Všechno, co jsem o víkendu pozřel, mi chutnalo jako bahno, a vyzvracel jsem to ještě dřív, než to stihlo prolézt krkem.

Došlo to tak daleko, že jsem v úterý ráno otevřel v koupelně lékárníčku, kterou měla Gábina ještě před rokem a půl narvanou léky, a našel si Garsin, jímž si dávala do pořádku střeva. Nebylo to tak těžké, hned po její smrti jsem všechny nadbytečné krabičky a lahvičky vyházel, aby mi to nepřipomínalo to temné období, a nechal tam jen základní zdravotnické potřeby. A stejně jsem měl pocit, že jsem ucítil závan té masti, kterou si natírala před spaním oko.

Tou dobou už byl dům plný. Přijeli Gábinini rodiče. Bydleli za Hradcem Králové, spravovali tam i v pokročilém věku malé zahradnictví a zásobovali mě radami, které mi měly pomoci vzkřísit těch pár záhonů.

Už dva dny se mi tu snažili dávat rady, jak přežít něco, co jsem nikdy neplánoval zažít. Vnímal jsem se moc dobře. Chodil jsem po domě příliš rychle, u nikoho jsem se nijak dlouho nezdržoval a většinou odpovídal útržkovitě. Nejčastější otázka (položili mi ji nezávisle na sobě tchán s tchyní, moje matka, která se zdržela jen jeden den, a nejlepší kamarádka mé ženy) byla, jestli se zvládnou starat o dům. A o děti, pochopitelně. Odpovědi, které jsem všem dával první den po incidentu, jsem si nepamatoval. Vzpamatovávat jsem se začal v pondělí.

To pondělní ráno pro mě přijelo policejní auto. Dva příjemní policisté mi vystoupali po schodech, a když zahlédli Elišku, poprosili o trochu soukromí.

Nakonec pro ně bylo nejspíš toho klidu a soukromí moc. Dům v těchhle dnech vyzařoval negativní vibrace a nejen já je cítil. Nechal jsem obě děti v péči starostlivé tchyně, a nechal se odvést. Upřímně – kdyby mě odvezli do starého kamenolomu a někde na jeho kraji mě odstřelili, bylo by mi to jedno. Neměl jsem sílu vzdorovat, ani se hádat. To ráno ještě ne.

Cestu jsem si nepamatoval. Jen jsem věděl, že se do mě snažil někdo v hale policejní stanice napumpovat z kelímku odporně hořké kafe. Bylo to skoro horší než kulka do hlavy v kamenolomu.

Seděl jsem sám ve ztichlé místnosti sotva pět minut. Dovnitř vešel policista o pět let mladší než já. Věděl jsem to naprosto přesně, protože jsem si s tímhle klučinou někdy v dětství hrával. Když mu bylo osm, dostal se do spárů elektřiny. Vzal do ruky poškozený kabel omotaný kolem žebříku na výměnné stanici a já ho větví odstrčil. Od té doby jsem ho vídal jen letmo. Jako většinu kamarádů z dětských let. Mohl z něj být přismahnutý špekáček, místo toho se stal policistou a měl mi teď nějakou chvíli otravovat život.

Posadil se proti mně. Oproti mladým letům měl teď navíc kila, pihy v obličeji a zbraň, na kterou si přede mnou dvakrát bezděčně sáhl. Zajímalo by mě, jestli to dělá i před opravdovými zločinci.

„My se známe, co?“ zeptal se bez úsměvu. Narovnal se na židli a ruce natáhl před sebe na desku stolu. „Jestli si mě teda pamatuješ.“

Přikývl jsem. Nemusel se představovat, cedulka s nadporučíkem Knechtem zářila novotou.

„Oni ti udělali kafe z automatu?“ otázal se s údivem. „To je paráda... perfektní servis. Chceš normální rozpustný? Nebo čaj?“

Zavrtěl jsem hlavou. Chtěl jsem spát. Ve své posteli a se spoustou prášků v oběžném systému. Ještě nestihlo neuplynout tolik dní, aby mě někdo zkoušel seřvat, abych se vzchopil, že mám dvě děti, které mě potřebují. Tak jsem si to chtěl užít.

„Co po mě chcete?“ zeptal jsem se na rovinu. Nic jiného mě teď nemohlo poslat zpátky domů.

„Standardní výsledky.“

„Nevím, k čemu vám bude dobrý, ale byl bych rád, kdyby ses do toho pustil.“

Už předtím se neusmíval a teď jeho tvář ještě o něco potemněla. Přisunul se ke stolu, odsunul haldu papírů a nechal si před sebou jen jediný. Zuby sundal víčko propisky. Koukal na mně. Neměl jsem ponětí, o co mu jde, ale začínal jsem si připadat jako vrah malých dětí.

„Lukáš Bohata? Správně?“ podíval se mi do očí.

„Jo.“

Nadiktoval jsem další stovku údajů, během nichž se mi začaly klížit oči. Místnost přes přivřená víčka vypadala jak nějaká kobka na hradě. Předě mnou seděl žalárník, brkem si poklepával do zubů a tvářil se strašlivě před důležitě. Asi zapomněl, že mu tenhle plebejec jako usoplenci zachránil prdel od pekelného plamene.

„Neměla tvoje dcera poslední dobou výkyvy nálad?“ zaslechl jsem před sebou a otevřel jsem oči.

„Co prosím?“

„Jak se ti zdá?“

„To tam máš v papírech taky? Máš se mě ptát na náladu mojí dcery?“

Nehnul ani brvou a strašně mě s tím štvál. „Můžeš mi, prosím tě, odpovědět?“

„Měsíčky měla druhý týden v měsíci.“

„Děkuju. A teď zpátky k jejímu chování.“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím, co po mně chceš.“

„Jsi její táta.“ Neřekl *byl jsi* a já nevěděl, jestli mu za to poděkovat, nebo vpálit jednu mezi oči. Přikláněl jsem se spíš k tomu druhému. Už jen tak, z principu a ze zvědavosti, jaká by byla rekce. Žil jsem v nevyžádaném období, kdy mi bylo skoro všechno jedno, tak bych se s tím neměl párat. „Nikdo ji neznal líp než ty.“

„Eliška jo.“

„Přijde na řadu.“

„O co tady jde?“

Naklonil se ke mně tak rychle, že jsem skoro automaticky ucukl. Takže to s tou mou netečností ještě nebude tak horké. „Jde o prostý fakt, že tvoje holka spáchala sebevraždu a my potřebujeme vyloučit všechny vnější vlivy.“

Obrat *vnější vlivy* vyslovil skoro jako *rakovina*. Nebo mně to tak znělo. Tyhle termíny nikdy nevěstí z policejních úst nic dobrého. A tahle konkrétní ústa ještě zapáchala hořčicí a cibulí. Pro mě, tedy člověka, co jedl naposled někdy v minulém století, to znamenalo balancování mezi zvracením a... asi nezvracením.

Ale v jednom jsem měl jasno.

„Moje dcera se nezabila.“

„Bohužel s tebou nemůžu souhlasit.“

„V tom případě mi můžeš políbit prdel.“

Podíval se na mě a zase se uvolněně rozvalil na židli. „Chápu, že to máš teď složitě, ale zase se uklidníme. Už jsem ti říkal, proč tady jsme. Máme nejasnosti o inkriminovaném večeru.“ Rozevřel notebook, který ležel schovaný za haldami papíru a nakouknul do něj. „A nejen o něm. Kristýna byla zamilovaná?“

„Co...“ zamračil jsem se, „co to s tím má, hergot, společného?“

„Může mít hodně. Její spolužáci tvrdí, že měla o jednoho kluka ve třídě zájem. Dokonce i on sám nám potvrdil, že mu něco naznačovala. Znáš děti. A byla u něj doma. Pan Holtzer, jeho otec, s námi mluvil včera odpoledne.“

„Ne, neznám děti, pouč mě.“ Zavrtěl jsem rychle hlavou. „Teda znám. Zním svoje děti a říkám ti, že Kristýna nebyla typ, co by si něco udělal kvůli jednomu pitomci. Takhle jsem ji nevychoval. Předal jsem jí úplně jiné geny. Byla to silná ženská a to by dřív toho blba nakopala do koulí, než aby se kvůli němu věšela.“

„A přesto to udělala.“

„Ale ona...“ stiskl jsem rty. Neprobralo mě kafe ani smrad z jeho pusy, ale směr, jímž se začala ubírat debata.

Nadporučík Knecht – přismahnutý špekáček – se dál díval do obrazovky notebooku. Pochyboval jsem, že by tam byl nějaký recept, jak se se mnou vypořádat.

„Je to nepříjemné, ale stejně se musím ptát dál.“

Pochyboval jsem, že mu to bylo nepříjemné.

„Kde vzala Kristýna provaz?“

„Ten provaz...“

„Přesně ten. Na hák, z kterého sundala lustr, uvázala provaz, který byl třináct milimetrů tlustý. Byl dlouhý čtyři metry. Jeho zbytek jsme našli na zemi kousek od ní. Je to motouz používaný ve stavebnictví ke zpevnování stěn. Která sedmnáctiletá holka má tohle v pokoji?“

„Ten skladuju já v garáži.“

„Nevšiml sis, že chybí?“

„Neměl jsem důvod ho kontrolovat. Kdybys měl děti, tak víš, že kradou spíš peníze. Provazem za cigára nezaplátí.“

Zaklapl počítač a zahleděl se na zeď někam za mě. Čekal jsem, že se otevřou dveře, někdo vejde a oznámí mu, že tady už skončil, ať nechá pana Bohatu jít. Ale nic se nedělo.

„Tak jo,“ mlasknul, propletl ruce na stole a dlaně si složil pod bradu. Teď jsem měl jeho pihovatý obličej jako na zlatém podnose. Viděl jsem mu na očích, že už dávno zapomněl na dětské roky. A zdálo se mi, že si celou situaci užívá. Nedávalo mi to smysl, ale něco z toho tam bylo. „Nalijeme si čistého vína, co říkáš? Včera jsem na tomhle místě mluvil s paní Simičovou. Byli jste spolu ten večer. Ona tvrdí, že jí říkal něco o tom, že je Kristýna rozhozená. Že truceje v pokoji.“

„To jí nikdy dlouho nevydrželo,“ skočil jsem mu do řeči.

„Dobrá. Taky tvrdí, že ses dostával až příliš dlouho přes dveře.“

„Byla tam a viděla to,“ řekl jsem důrazně. Nikde tu nepoletovala vzduchová klubka, přesto jsem pocítil v konečcích prstů chlad.

„Co viděla?“

„Dveře nešly otevřít.“

Zavrtěl hlavou. „Hm, hm, to jsou mi věci. To mi teda vysvětlí. Dveřím nic nebránilo. Prohlédl je technik od nás a ještě jeden externí zámečnick. Nebylo tam nic, díky čemu by se vzpříčily.“

Nic viditelného, chtěl jsem na něj vykřiknout, ale raději jsem si to nechal pro sebe.

Můj bývalý kamarád pokýval vědoucně hlavou, jako by mi sděloval tu nejočividnější věc v životě. „Ani se v pokoji ničím nehýbalo. Za dveřmi nebyl žádný nábytek. Teda podle tvrzení paní Simičové.“

„Nebyl,“ souhlasil jsem.

„Okno bylo zajištěné zevnitř.“

„Jo,“ přikývl jsem.

„Tohle jsou všechno fakta, která jasně...“ odmlčel se. „Hele, asi nejsme bůhvíjací kamarádi, ale známe se ze hřiště. Blbli jsme spolu. Můžeš mi vysvětlit ty dveře? Byl jsi namol?“

„Cože?“

„Proč ses nemohl dostat dovnitř?“

Nevěřil jsem vlastním očím. „I kdybych měl v sobě deset promile, nic by mi nezabránilo zachránit Kristýnu. Klidně bych se do toho pokoje prokopal. Kdybys měl vlastní dítě, tak bys pochopil, jak jsem se v tu chvíli cítil! Jak se cítím teď!“ Postavil jsem se. „Zničil jsem si ruce, když jsem se tam snažil probourat. Slyšel jsem, jak se dusí vlastním jazykem a snažil jsem se rozmlátit ty dveře, ale něco mě nechtělo pustit dovnitř! Rozumíš tomu? Byl jsem od ní dva metry, viděl jsem, jak se jí chvějí nohy, jak se jí kroutí prsty... Kristýna by se nikdy nezabila. Můžu ti to zopakovat, kolikrát chceš, a klidně ti to podepíšu. Je mi jedno, že budu vypadat jako blázen, já jsem svoji holčičku znal a ty...“ ukázal jsem na dveře za sebe, „ani nikdo z vás mě nebudete osočovat, že jsem neudělal dost pro to, aby tady pořád mohla být.“

Ted' už se dveře otevřely. Otočil jsem se. Stála v nich mladá policistka. Zvýrazněné obočí měla vytažené až někam nad čelo a dívala se na Knechta. „Jak jste na tom? Všechno v pořádku.“

Muž sedící přede mnou se na mě zvědavě podíval. „Všechno v pořádku?“

„Nic není v pořádku,“ odpověděl jsem oběma. „Jestli máte nějaké věcné otázky, tak sem s nimi, chci odsud vypadnout. Už takhle do sebe láduju dost prášků, vy mě donutíte je zapíjet vodkou. Moje dcera se zabila. Víím, že to nikdy nebyla schopná udělat a taky víím, že s ní v místnosti nikdo nebyl. Obě tyhle věty vám podepíšu, vyvodte si z toho závěr, jaký chcete. A doufám, že mi přestanete jezdit domů a tahat mě od rodiny, protože je to nanejvýš netaktní. Jestli chcete psychologický rozbor Kristýnina mozku, stačí si přečíst její deník.“

Ani jeden z policistů nic neříkal, tak jsem usoudil, že jim tohle představení stačí. Já s nimi rozhodně hotový byl.

Prošel jsem zpátky až ke vstupním dveřím uličkou hanby složenou z očumujících a přežvykujících policistů a doufal jsem, že některému z nich zaskočí.

Nakonec jsem to byl já, kdo nezvládl atmosféru. Před stanicí jsem se znovu vyzvracel, ten den už podruhé. Alespoň jsem to stihl k jednomu služebnímu autu a skropil jsem svými šťávami pravé přední kolo. Doufal jsem, že vůz patří Knechtovi a že pozná můj podpis.

Doma se mi bleskově vrátil pocit na zvracení, protože jsem vycítil prázdný dům.

Už od pátku v něm byl klid a ticho, ale teď se k tomu přidala i prázdnota. Otevřel jsem Elišky pokoj a viděl, že zmizela její taška s tučňáky. Boty, které se vždycky válely u dveří, byly pryč. Věděl, jsem, co to znamená, ale potřeboval jsem nějaké zdůvodnění.

V mém pokoji byla prázdná dětská postýlka. Najednou jsem dostal hrozné nutkání zkontrolovat Lucince ekzém. Když už nic jiného, mohl jsem vyšilovat kvůli tomuhle.

V kuchyni ležel vedle topinkovače vzkaz načmáraný modrým fixem a zatížený lahvičkou vegetolu. Stálo na něm ve zkratce to, co jsem tušil. Něco o mně, něco o pár dnech odpočinku a něco o dětech. Něco o mých dětech.

Vytočil jsem číslo na mou tchyni. Měla štěstí, že to hned zvedla. Kdyby to neudělala, sedl bych do auta a jel za ní přes půlku republiky. Byl bych schopný jí vykopnout dveře, abych jí ukázal, že se děti tátům nekradou. Ne v tomhle světě.

„Cos to udělala?“ zeptal sem se nelogicky, protože jsem moc dobře věděl, co provedla. A věděl jsem taky proč a že to asi myslí dobře. Jenže to mysleli i Spartáni, když házeli slabé děti z útesu do moře a nesetkali se asi u matek s pochopením. „Co si přesně myslíš, že děláš?“

„Dávám ti na pár dní trochu klidu, zlato,“ slyšel jsem její ochraptělý hlas. Věděl jsem, že budu mluvit s ní, stejně jako jsem věděl, že to byl její nápad. Bohouš byl tak akorát dobrý k tomu, aby jí zapaloval cigarety, nebo čistil na zahradě lopatky od hlíny. Byl dobrý manžel, ale občas by mu neuškodilo, kdyby prosadil svůj názor.

„Já nepotřebuju klid, potřebuju svoje děti.“

„Samozřejmě, že potřebuješ klid.“

Zhluboka jsem dýchal. Nechtěl jsem šlápnout vedle. Uvnitř jsem věděl, že se mi snaží pomoci, ale já tu nechtěl být sám. Něco jiného byl klid a něco jiného prázdnota. Pro mě to byl diametrální rozdíl. Cítil jsem, že se mi derou do očí slzy a snažil se je zastavit rukávem.

„Tohle mi nepomůže.“

„To víš, že pomůže,“ zachrčela moje tchyně. „Dneska máš pondělí. Budou tu do pátku. Eliška je ze školy omluvená. Takže ti je přivezu v pátek. Jestli to chceš vědět, tak mi ona sama řekla, že by chtěla na pár dní odjet. Prý jsi tichý. A něco si brumláš. Není jí to příjemné.“

„Mně není příjemné, žes využila mojí nepřítomnosti a rozhodla tohle za mě.“

„Protože bys na to nikdy nepřistoupil. Měl bys být rád, že za tebe vyřizujeme pohřeb.“

„Samozřejmě že bych...“ zvýšil jsem hlas, ale hned jsem ho zvolnil, „samozřejmě, že bych je nenechal odjet. Jejich život je tady. Proč se mě dneska všichni rozhodli vytáčet?“

„Já je sem přece nestěhuju. Pohřeb je v pátek, to je budeš mít doma.“

Zavřel jsem oči. Slyšel jsem v uchu to její nepříjemné chroptění, jak jí díky nikotinu odcházely hlasivky. Do tří let bude mít rakovinu hrtanu.

Napočítal jsem do deseti a otevřel oči. „Lucince se objevila na hlavě vyrážka.“ Pomlčel jsem o tom, že jsem s ní chtěl dnes zajet k doktorovi. Tedy že jsem to plánoval ve čtvrtek, ale stoprocentně jsem na to od té doby nemyslel. Teď byla ta pravá chvíle vytáhnout své rodičovské instinkty. „Má to na zátylku a na čele.“

„Něčím jí to namažu, nemusíš mít strach.“

„Ne bez řádného vyšetření.“

„Jak si myslíš, že jsem vychovala Gábinu a její sestru? Měly po těle všechno možné, takže tohle nebude nic, co bych ještě neviděla. V pátek je přivezu. Zaříd' všechno, co je potřeba, opatruj se tam a nemysli si, že na tebe tady kašleme.“ Dala si pár okamžiků pauzu, aby se mě pokusila dorazit. „Před rokem a půl jsem na tom byla stejně, nezapomeň. Jsme v duchu s tebou. I děti.“

Bez rozloučení jsem zavěsil. Bylo to tak nejlepší. Kdybych se v tom nimral, rozebíral to a zkoušel vytahovat argumenty pro to, abych mohl mít děti doma, jen bych ubližoval sám sobě. Mohl jsem tchyni přikázat, aby je okamžitě přivezla zpátky, a, hádám, ona by to udělala. Nebyla zlodějka potomků, jen je milovala stejně jako já, to jsem věděl, a na rozdíl ode mě měla čistý mozek a nezkreslené vidění.

Jenže na rozdíl ode mě taky nebyla svědkem sebevraždy nikoho blízkého. Aspoň jsem si nepamatoval, že by o tom někdy mluvila.

Ten detail, že jí zamřela jedna z dcer na nádor v mozku, mi teď přišel irelevantní. Tohle bylo prostě až příliš čerstvé na to, abych mohl vnímat něčí pravdu.

Roztáhl jsem závěsy v kuchyni a viděl venku kříž. Nebyl vůbec tak obrovský jako ve snu. Působil normálně a neškodně. Ale to působí zápalka taky a dokáže zlikvidovat několik hektarů lesa.

Na rozdíl od všech lidí okolo já věděl, že s ním není něco v pořádku.

Měl jsem oproti všem lidem výhodu (*pcha, výhodu!*), že jsem už nějaký pátek žil díky svému dveřnímu mikrosvětlu mezi otázkami, na něž jsem neznal odpovědi. Tohle byla jen jedna další.

Jen jsem na to nechtěl být sám.

Když mi bylo jednadvacet a přivedl jsem Gábinu do jiného stavu, věděl jsem, že z toho bude doma haló. A ne haló vítězné nebo orgasmické, ale takové to „Ježíši Kriste, ještě ani nemáš pořádnou práci a ona je stále ještě dítě“. Něco v tomhle duchu. Otec byl pedant po všech stránkách kromě jídla. Takže dirigoval všechny kolem sebe, přesvědčoval je o správnosti svých slov, tyhle přednášky doprovázel často výbuchy hněvu, a někdy v mezech stihl luxovat ledničku. Mohl tu být dalších dvacet let a teď mi kázat o tom, co jsem ve svém životě udělal špatně.

Místo toho jsem tu byl jen já a Andrea Simičová. Jediná doktorka, kterou jsem ve své blízkosti teď snesl. Vynahrazovala mi svojí ženskostí otcovu autoritu. Tehdy jsem si vyslechl tisíce vět o tom, jak je život rodičů složitý, nepředvídatelný a především jak musí být zodpovědný. A nikdy nekončí, burácel otec a ukazoval na Gábinino nadouvající se břicho masitým prstem. Je to nepřetržitý sled událostí, který neumí nikdo ovlivnit a nikdo vás na něj nepřipraví děti. Kdybyste za námi přišli dřív, dalo by se s tím ještě něco dělat, ale teď už vám nezbyvá než tiše přijmout realitu.

Tiše jsme ji tedy přijímali a já horko těžko otce přesvědčoval, že jsme si na tenhle život ve třech (a posléze v pěti) zadělali dobrovolně. Nebyla to nehoda dvou pubertáků, ale pečlivě připravovaný sexuální akt podpořený lahví fernetu a mým živočišným chtíčem. Kdyby to bylo na mě, dělám Gábině děti pravidelně a všude. Vedli jsme s ní na tohle téma spoustu rozhovorů a shodli jsme se, že není na co čekat. Jestli chceme plný barák dětí, je ideální začít co nejdřív.

To jsem ale pochopitelně otci neřekl. Tedy řekl jsem mu o našich plánech a doufal jsem, že budeme mít jeho podporu. Nezmínil jsem se o mém chtíči. Byl staromódní, jeho zájmy o mou osobu začínaly u učení ježdění na kole a končily u otázek ohledně známek na vysvědčení. Nebyl otcem, s nímž bych mohl nad pivem přemítat nad důvodem existence ženského pokolení.

Byl otcem, jehož pohled ten můj přikoval k podlaze. Nikdy jsem si nebyl jistý, jak přesně zareaguje.

A podobně jsem se cítil i teď.

Neměl jsem tušení, jak bude Andrea reagovat na to, co jsem jí hodlal říct a ukázat, ale nemělo smysl otálet. Potřeboval jsem to ze sebe dostat. Jestli budu vypadat jako blázen, přijdou vniveč jen dvě dobrá rande. Škoda ještě nebude tak veliká.

Zasunul jsem disk do přehrávače a ve chvíli, kdy naskočil obraz, zmáčkl jsem na ovladači tlačítko s pauzou.

„Nejdřív bych ti chtěl poděkovat, žes vůbec dorazila,“ pronesl jsem opatrně.

Nevěděl jsem, jak mám pokračovat. Ale kdybych byl v její kůži, asi bych chtěl něco podobného slyšet. A sám si nejsem jistý, jestli bych chtěl dorazit do domu chlapa, kterému zemřela žena a dcera. A poslouchat jeho nářky. Ne – vlastně vím určitě, že bych nepřišel. Vymyslel bych si nějakou věrohodnou výmluvu. Tím spíš, že bych byl přímo aktivním účastníkem poslední smrti. Byli jsme tu s Gábinou sami dva, Eliška spala. Takže dává smysl, že jsem zavolał přímo jí, když jsem teď v domě sám, ona jediná mě pochopí, ona jediná mě nechá se vypovídat.

Kdybych byl na jejím místě, zdrhám tak daleko, jak mi to jen lodičky dovolí, a pošlu omluvnou esemesku.

Poposunul jsem před ni talíř s pečeným hovězím masem a mísu zeleninového salátu.

„Pro případ, že bys měla hlad,“ vysvětlil jsem.

„Díky.“

„Tak...“ nadechl jsem se, protože jsem viděl její nejistý pohled. Už v něm nebyla ta pořouchlá zvědavost jako v restauraci. Zvědavost zůstala, ale přibyla ostražitost. Věděl jsem, že tenhle rozhovor nebude lehký a že se v žádném případě neponese ve stejném duchu jako ty předchozí. Ale přesto mi stálo za to ji sem pozvat. „Nebudu ti lhát. Nevěděl jsem, komu jinému napsat, tak se omlouvám, že sis vytáhla černého Petra.“

Andrea Simičová se pousmála. „Jako by to záleželo na mně. Tahal jsi v mojí nepřítomnosti.“

„To máš pravdu. Asi jsem tady potreboval ženu. Chlapi by mě... každý chlap by mě asi s tím, co mám na srdci, poslal do háje.“

„A kde máš jistotu, že já to neudělám?“

„Jsi tady.“ Přikývl jsem, abych dodal slovům důraz. „I po tom, cos v tomhle domě zažila. To mi stačí. Asi nepotrebuješ odborníka na to, abys pochopila, v jakých sračkách teď jsem.“

Byl jsem rád, že si odpustila narážky na moje zaměstnání.

„A abych aspoň něco z toho dokázal vysvětlit, měla bys vidět tohle.“

Znovu jsem ovladač zmáčkl.

Obraz byl trochu roztřesený. Jednak proto, že jsem tehdy kameru držel v ruce, a hlavně z důvodů mé nálady v těch dnech. Pamatuju si, jaké hořko jsem měl v ústech. Jakou podivnou směs žluče a slin jsem polykal. Chutnala jako smrt. Takhle se musela cítit Gábina, když se poprvé o své nemoci dozvěděla.

Obraz se ustálil. Moje žena seděla za kuchyňským stolem, oběma dlaněmi objímala červený hrnek a koukala před sebe. Úsměv měla stejný jako kdykoli jindy, ale já si moc dobře pamatoval, jak se musela přemáhat. Na tenhle monolog jsem ji nadopoval prášky jako nikdy předtím. Mohli ji zaživa vykuchat a do břicha nasypat pytel soli a ani by o tom nevěděla. Při vědomí jejího stavu jsem ji musel obdivovat, že dokázala mluvit souvisle a srozumitelně. A nebrečela u toho. Já za kamerou bulel jako želva.

„Tohle neměl vidět nikdo dalších třináct let,“ řekl jsem tiše. „Chtěli jsme to pustit všem třem holkám v době, kdy bude ta nejmladší schopná ten čin pochopit.“

Doktorka mlčela a koukala před sebe na televizi.

Moje mrtvá žena zamávala do kamery.

„Zdravím vás, moje tři cáčorky. Doufám, že jste všechny zdravé a šťastné. A že se o vás táta stará. Teď je mu kolem dvaapadesáti, jestli splnil svou část dohody. Hádám, že už plešatí a tloustne. Takže jestli si nenašel novou partnerku doteď, už to bude mít moc těžké.“

Cítil jsem, že se Andrea vedle mě pousmála.

„Před půl rokem mi diagnostikovali doktoři astrocytom. Jde o rakovinu mozku a byla v tak pokročilém stádiu, že jsem měla nulovou šanci na přežití. Táta to věděl, ale já mu zakázala se o nemoci bavit, nechtěla jsem, aby vás to ovlivnilo. Mohla jsem zkusit operaci, ale podle statistik byla skoro stoprocentní jistota, že mě to poznamená a skončila bych vám na krku. Nepohyblivá. Nebo nemá nebo slepá. A to bylo to poslední, co bych si pro vás přála.

Tohle bylo moje rozhodnutí. Od začátku až do konce. Táta mi to ani nezkoušel vymluvit, to byste měli vědět. A samozřejmě i kdokoli další, kdo tohle video sleduje. Můj manžel splnil jen to, o co jsem ho žádala. Neví, kdy a kde to hodlám spáchat.“

Nemoc mojí ženě vzala všechno možné, ale odhodlání jí nechala. Spíš v ní ještě zesílilo.

„Rozhodla jsem se zemřít dřív, než se to zhorší. Znáte mě takhle,“ usmála se do objektivu, „ale neznáte mě takhle.“ Kapesníkem si setřela silnou vrstvu líčidel a odkryla napučené fialové oko. Svítilo v prostoru jako nějaká neznámá planetka. Gábina pokračovala v odličování, dokud neměla obličej skoro čistý. „Tohle je tvář ženy, která má před sebou zhruba šest týdnů života,“ pokračovala silným hlasem. Pamatuju si, že jsem v tu chvíli zeslábl a skoro pustil kameru a na jejím zakolísání to bylo znát. „Může se stát, že mě budete jednou nenávidět, a budete to vnímat tak, že jsem vám sebrala poslední dny, které jste mohli se mnou strávit. Dá se to pochopit. Ale dělám to stejnou měrou pro vás, jako pro sebe. Je to můj život a moje volba. Nikdo nemá právo mi sebrat moje poslední rozhodnutí a já to udělám, dokud ještě můžu.“

Následovalo pár vzkazů Elišce i Kristýně, které jsem znal z paměti. Když vysvětlovala Kris, jak být tou správnou starší sestrou, bušilo mi srdce.

Přesně v tu chvíli mě vzala Andrea za ruku. Stiskla ji. Hlas ze záhrobí neslychá každý den. Tím spíš, když mluví k někomu, kdo ho už nemůže slyšet.

Gábina to ukončila několika větami mířenými na nejmladší dceru, popřála jí všechno nejlepší k patnáctinám a víceméně se jí pokoušela nasměrovat do života. Poslala čtyři vzdušné polibky a obraz zmizel.

Stisk ruky povolil a já se na svou společnici podíval. Brečela. Slzy jí netekly v čůrkách, ale oceánech. Celou tvář měla mokrou. Jen nevydávala vůbec žádné zvuky, takže jsem to hned nepostřehl.

Podal jsem jí rychle kapesník. „Promiň, to jsem nechtěl.“

Vysmrkala se a zabořila do mě pohled. „Tak tohle byla síla. To mi nedělej.“

„Tohle byla ta snazší část,“ řekl jsem popravdě.

„Ono je toho víc?“

Přikývl jsem. „Jo. A abys to nechápala špatně, tak snazší to je kvůli tomu, že tohle je moje minulost a tu nemůžu změnit. Teď potřebuju mluvit o něčem, co se mi děje právě teď a já ani pořádně nevím, co to je. Takže nevím, jak začít.“

„Po tomhle mi asi můžeš říct všechno.“

O tom jsem dost pochyboval. Kdybych měl říkat všechno, stejně bych si to musel upravovat. Moje nejniternější pocity byly dost bláznivé i pro mě, natož pro pragmatickou lékařku.

„Nejdřív asi musím říct,“ pustil jsem se do svěřování, „že Gábina v tom videu lže. Věděl jsem, kdy a jak to chce udělat. Jen se mě snažila chránit. Zeptej se mě prosím, jak zemřela moje žena.“

Andrea Simičová se na mě opatrně podívala. Už jsem myslel, že mě pošle někam, kde slunce nesvítí, ale nakonec sebrala síly a zeptala se. „Jak zemřela tvoje žena?“

„Zavřela se do našeho auta, ucpala všechny otvory a výfukem si tam zavedla zplodiny. Před tím si vzala prášky, aby ji otupily a neměla sílu se dostat ven ve chvíli, kdy plyny začnou působit.“ Překvapilo mě, jak věcně o tom vyprávím. Bylo to vlastně poprvé, co jsem o tom dnu mluvil nahlas. „Gábina neměla řidičák a autům nerozuměla. Všude jsem ji vozil já. Nezvládla by se sama otrávit.“

Nechal jsem tu poslední větu chvíli působit a pak jsem pokračoval.

„Věděl jsem, kdy a kde to chce udělat, a připravil to pro ni. Byl to ten nejhorší den v mém životě, ale vzhledem k tomu, co ji mělo čekat, jsem neměl právo jí to odepřít. Tak jako tak bych o ni přišel. Jak mi ona říkala pár dní předtím – bylo to jako strhnout náplast. Rychle a bezbolestně. Udělala to, když nebyly děti doma. Omlouvám se, že ti to říkám, ale tak nějak to zapadá do celkového obrazu toho, co se teď děje.“

Zavrtěla hlavou a jazykem si přejížděla po rtech. „Strašné... to je fakt strašné.“ Utřela si nos. „Já si projít vším, čím ty, tak skončím na psychiatrii. Není to fér.“

„To není,“ souhlasil jsem.

„A je toho víc, říkáš?“

„Odted' to je směs spekulací, mých pocitů a především zážitků, kterým ty můžeš nebo nemusíš věřit. Ale já tě prosím, abys mě nechal domluvit do konce, protože už nikdy nenajdu sílu, abych to znova otevřel. Tohle je moje jediná šance.“ Pokrčil jsem rameny. „Znovu se omlouvám, že tě stavím do téhle pozice.“

A řekl jsem jí všechno. Dávkoval jsem to postupně, aby neutekla hned z kraje. Nebo aby se mi nevysmála do očí.

Začal jsem svojí dvousekundovou soukromou chvilku mezi dveřmi. Tohle jsem zařadil mezi pocity, protože jsem si nikdy nebyl pořádně jistý, jestli to není jen nějaký vsugerovaný blikanec. Blik, blik, kafičko s nebožkou a zpátky do reality. Ale stejně jsem Andree poctivě vyslepičil, odkdy se mi to děje a jak mi to blbne hlavu.

Pokračoval jsem křížem, který se objevil minulý týden na zahradě. Viděla ho. Mohla si ho osahat a nahlédnout do díry, která po něm zůstala. Byl to jako pohled do nitra duše. Snažil jsem se jí od srdce racionálně dovypřávit každý můj pohled na věc, ale nebylo kde brát. Rande s mrtvou ženou vysvětlit s vypětím všech sil dokážu, kamenný modlitební prvek nikoli, to bylo nad moje síly.

A někde v tu dobu jsem ji začal ztrácet. Poznal jsem na Andree, že postrádá víru. A mohl jsem se jí divit? Znali jsme se dva týdny. To je dost málo na to, aby věděla, co jsem zač. Mohl jsem být psychopat, nebo připitomělý pánbíčkář, který se ji snaží přesvědčit, že nebe existuje, poletují okolo nás andělé s malýma sepjatýma ručičkami a zlatými vlásky a pod našima nohama čeká strejda s vidlemi. A v dlouhé chvíli posílá na povrch sto let staré kamenné kříže, aby si občas někdo nadělal bláto do trenek.

Vím, jak to znělo, ale ona poslouchala, tak jsem to musel dokončit. Měla sice pohled sklopený k podlaze a já pochopil, že už ji nemám plně soustředěnou, ale dorazil jsem ji. Tak jak se sluší a patří. Povyprávěl jsem jí ještě o vzduchových chuchvalcích, které jsem ten den viděl, jak poletoval jeden z nich kolem mé hlavy a zmizel v Kristýnině pokoji. Přesně v tom pokoji, kde ten večer zemřela.

Tak moc jsem potřeboval, aby mi Andrea věřila, ale čím déle jsem mluvil, tím hůř jsem se cítil. A začínal jsem chápat, že to bylo celé chyba. Ne nijak kardinální, ale chyba to byla. Všechno jsem ukončil tím, že sama viděla, že dveřím do Kristýnina pokoje nic nebránilo a stejně jsme se nemohli dostat dovnitř.

„Co se mi přesně snažíš teď sdělit?“ zeptala se s hlavou skloněnou. „A klidně už můžeš říct všechno, teď už to je jedno.“

Asi bych všechno řekl, jenže já nevěděl, co to vlastně *všechno* je. Tak moc, tak strašně moc jsem nerozuměl věcem, které se teď děly, ale jednou věcí jsem si byl jistý. Něco bylo špatně. Netušil jsem zatím, co to je, ale něco tu bylo.

„Nevím. Ono se to nedá nijak shrnout. Asi bys musela být v mojí kůži, abys mě chápala. Je to jako...“ zvedl jsem ruce do vzduchu, „jako bych byl uprostřed obrovského plastového míče, všechno venku jsem viděl rozmazaně a ten balón se mnou pustili z kopce. Mám v hlavě strašný maglajz. Kdybych měl říct první věc, která mě napadá, tak plácnu, že jsme postavili barák na nějakém starodávném indiánském pohřebišti a duch Inčučuny mi v záhrobí ovládl duši ženy. Nebo se ji snaží ovládnout a sebrat mi rodinu.“

Andrea Simičová mlčela. Asi to tak bylo lepší, nepotřeboval jsem slyšet, jaký jsem blázen.

„Nebo mi hráblo.“ Pokrčil jsem rameny. „Ono to vyjde nastejno. Pro mě se nic nemění.“ Píchlo mě u srdce, když jsem viděl, jak na mě kouká. „A nemění to nic ani na tom, že je Kristýna pryč.“

„A kde máš ostatní děti?“

„U prarodičů.“

Pomalou zavrtila hlavou. A určitě moc ráda měnila téma. „Podle mě bys tu neměl být sám. Neměl jsi je posílat pryč.“

Děti jsem pryč neposlal a nejráději bych v domě udržel i paní doktorku. Ale když někdo někde být nechce, vycítíte to. Tohle mi dělala Gábina u mých rodičů. Poposedávání, koukání na telefon, čím dál delší prostoje mezi větami.

Dlouho jsem ji netrápil. Vyslechla mě, názor si udělala a mohla si odškrtnout další rande.

S pátým jsem nepočítal.

Nebudu nikde vyprávět báchorce o tom, že jsem seděl za záclonou, koukal na svůj milovaný tajuplný kříž a fňukal u toho. Nebyla by to pravda.

Koukal jsem na něj, to ano. Ale při tom jsem šťavnatě klel. Nesnášel jsem toho sráče za to, co představoval. Kříže měly být symbolem klidu. Neměly přinášet neštěstí a smutek. Neměly brát děti. Měly stát, rozpadat se a měli na ně močit psi.

Potřeboval jsem se trochu zprovoznit. V lednici toho byla spousta, ale já si nedokázal vybrat. Nakonec jsem si udělal omeletu, hodil do ní šunku a žampiony, otevřel si citronové pivo a koukal tupě před sebe. To mi teď šlo moc dobře. Byl jsem mistr ve vymaštěných nic neříkajících pohledech, mohl jsem s tím klidně na olympiádu.

Prošel jsem se kuchyní tam a zpátky a nakonec jsem sebral telefon a našel si v seznamu Ondřejovo číslo. Zvedla to paní Liftnerová, štíhlá tmavovláška s prořízlou pusou, ale nádherným sametovým hlasem, který jsem si vždycky představoval na erotické lince. Když promluvila, ježily se mi chlupy v zátylku. Ale tentokrát příjemně, a to byla fajn změna.

Předala telefon manželovi a ten se mě opatrně zeptal, jak mi je. Viděl mě naposledy v pátek odpoledne. Přijel za mnou, popřál upřímnou soustrast a nadával na to, jak je svět „hnusný a nespravedlivý místo“, jak „lidi, který mají svoje místo jasně daný, kámo, odejdou lusknutím prstu a ty jim ani nestihneš říct, že je máš rád, je to k posrání, je to těžko pochopitelný, ale my to musíme akceptovat, jinak skončíme do jednoho u cvokaře“.

Potřeboval jsem se ho zeptat, kdy mi odveze kříž ze zahrady. Nemohl jsem se na něj koukat. Neviděl jsem kolem něj poletovat žádné vzdušné tenisáky, ale čím dřív zmizí, tím dřív si začnu připadat použitelně. Když to půjde dobře, tak... dnes máme úterý... to bych se mohl cítit v pořádku někdy v příštím tisíciletí.

„Asi ve čtvrtek nebo v pátek,“ řekl unaveně. Jestli mě paměť nešálila, úterky a čtvrtky chodil s ženou běhat. Ne z vlastní vůle, ale z té její. Říkal tomu vynucený kompromis. „Záleží na tom.“

„Na čem?“

„Jak dlouho budou jeřáb potřebovat ti fušeři z MONTECO.“ Rozhodl se pro logickou změnu taktiky. Kříž už byl venku, stačilo ho přesunout někam, kde ho moje oči neuvidí.

„Pokud vím, máme je pod smlouvou a nemůžou mít u sebe věčně celou naši těžkou techniku,“ podotknul jsem.

„A pokud já vím, sám jsi mi říkal, že chceme vyjít městu vstříc a že si ho můžou nechat tak dlouho, dokud si s těmi nerovnostmi za městem neporadí.“

Loknul jsem si piva. Mělo chutnat po citronech, já spíš cítil chuť nepraných ponožek. Poslední dobou mi v ústech všechno kvasilo a hořklo.

Posunul jsem se na chodbu. „Já to prostě potřebuju pryč,“ zakňučel jsem.

„A já ti rozumím,“ slyšel jsem Ondru na druhé straně. „Já se ti snažím pomoci, kámo, takže zkusím zjistit, jestli nemají třeba nějaký dny prostoje, jestli tam minijeřáb neodpočívá. A na ten den bysme si ho půjčili. To dokážu zařídit. Ale ne dřív než ve čtvrtek.“

„Je mi zle, jen co vyjdu na přední schody,“ dodal jsem, abych zdůraznil svou mizérii. Určitě to rád slyšel.

„Tak chod' zadem,“ dostalo se mi odpovědi.

„To bych musel naučit chodit zadem i návštěvy. Do té doby jim ale musím otvírat přední dveře.“

„Hele, káááámo,“ bylo slyšet, že slovo *kámo* tentokrát natáhl a to dělal v případech, kdy se mi snažil něco logického vysvětlit, „pořád si můžeš najmout někoho jinýho. Nebudeš to mít zadarmo a s láskou, ale nebudeš na ten šutr muset koukat. Je to na tobě.“

Otevřel jsem vchodové dveře. Venku bylo krásně jasno. Nad tou spoustou rodinných domků a vilek, které jsem měl ve výhledu, se potulovalo jen pár mrňavých mráčků. Vzpomněl jsem si na strýčka Fida ze slovenského večerníčku, jak ledabyle rozsvěcel lucernou hvězdy. Tady někdo rozhodil po nebi pár chuchvalců...

Zatřásl jsem hlavou, abych z ní to slovo dostal.

„Já nevím, nechci před dalšími lidmi vysvětlovat, jak se mi to dostalo na zahradu.“ Udělal jsem krok, abych vyšel před dům. Potřeboval jsem se asi ujistit, že mě pohled na kříž nepošle do horoucích pekel. „Už takhle je v mém okolí dost lidí, kteří si o mě myslí –

A všechno zmizelo.

Ne, to nebylo přesné.

Všechno se změnilo.

Dům zůstal, zahrada tu také stále byla, ale všechno bylo jako pod hladinou vody. Zamížené, rozostřené.

Kolem mě poletovaly malinké světelné body. Takové opilé světlušky. Všiml jsem si, že mi jedna narazila do rukávu trika, odrazila se od něj a plavala prostorem dál k věšáku, kde zmizela za deštníkem.

Všechno bylo potemnělé. Před chvílí byl bílý den, slunný a přímo pohádkový. Neviděl jsem díky tomu nepříjemnému vlnění daleko, ale stejně bylo znát, jak je okolí šedivé a pochmurné. Vilky stále v dálce stály, viděl jsem jejich obrysy, ale už mi nepřipadaly tak parádní. Dokonce to vypadalo, že jedné chybí půlka střechy. A že je to spíš spálená ruina než dům místního obchodníka s ojetými pneumatikami.

Pomalů jsem se otočil.

Věděl jsem, kde jsem. Stál jsem jednou nohou na prahu a tohle byla moje dvousekundovka. Telefon jsem měl stále v ruce, jen na něm bylo všechno obráceně. I Ondrovo číslo bylo napsáno pozpátku.

Při těch předchozích cestách do mého podvědomí jsem sotva vnímal, co se děje. Byl to spíš trans a sugesce než cokoli jiného.

Tuhle už byl *kurvadrát* přechod do jiného světa.

A vůbec se mi v něm nelíbilo.

Takže jsem udělal první logickou věc a tou byl krok zpět do domu, protože ten to všechno vždycky vyřešil.

Jenže tentokrát moje taktika selhala.

Krok byl pomalý a bylo to, jako bych nořil nohu do bahna. Cítil jsem na lýtku teplo a vlhko. Předemnou nic nebylo a stejně jsem se zpotil, než jsem udělal tři kroky. To dobou jsem měl už srdce někde v hltanu, pulzovalo mi jako o závod a snažilo se mě zabít.

A já nevěděl, jak z toho ven.

První vířivý chuchvalec vyletěl z dřezu plného špinavého nádobí. Za normálního denního světla byla ta věc skoro neviditelná, byla to jen rozmazaná šmouha, tady to bylo jiskřící klubko. Protočilo se ve vzduchu a zdálo se mi, že zpomalilo pár metrů ode mě.

Že mě zahlédlo. Nebo vycítilo.

Nakonec se posunulo kuchyní dál, až k otevřeným dveřím do Eliščina pokoje. Byl jsem si jistý, že byly předtím zavřené. Vlastně zamčené. Když jsem po návratu z policejní stanice její pokoj kontroloval, po odchodu jsem ho zamknul. Teď v nich zela díra, kterou by se dala krásně protáhnout ruka. A již by samozřejmě krásně proletěl jeden

zkrvvenej gliom

chuchvalec. Sledoval jsem ho, jak se vkrádá do příšeří pokoje a mizí v rozvibrovaném vzduchu.

Další chuchvalec se vyloupil zpoza závěsu, kde jsem měl košťata a čisticí prostředky. Tenhle byl větší. Líně se převaloval, když mi letěl kolem hlavy a musel se doslova zmáčknout, aby se procpal mezi dveřmi do pokoje.

Ale to už jsem se rozhodl, že bych se měl pohnout. Sice jsem si připadal jako astronaut na měsíci, tělo jsem měl skoro ve stavu beztlíže, ale tak to přece ve snech bývá. Nikdo neuhání rychlostí blesku.

Kladl jsem nohu před nohu, prodíral se svou kuchyní a sledoval teď už doslova zástupy vířících nádorů, jak jeden za druhým vnikaly do pokoje.

Dveře se mi před nose ještě malinko pootevřely a mě v tu chvíli něco napadlo.

Tohle není můj dům. Ať je to cokoli, není to barák, který jsem pro svou ženu nechal zrekonstruovat, protože ten stojí v jiném světě, kde jsou jména psaná odzadu, poletují všude světlušky a chuchvalce a mně se špatně chodí.

A vlastně i dýchá, uvědomil jsem si. Hrudník se mi zvedal zběsileji, než by se mi líbilo. Vzduch tu byl hustší, skoro sirupovitý. A bůh ví, co v něm bylo. Něco jedovatého, co jsem nemohl vidět, něco, čím jsem si stravoval plíce.

A jestli tohle není můj dům, neplatí tady pravidla, která platí tam... prostě tam, kde jsem teď chtěl být. A to znamenalo, že v prázdném pokoji může kdokoli být. Může tam být Eliška. Může tam být Kris, která je už velká holka a dokáže se o sebe postarat.

Může tam být moje Gábina. Protože tohle je přece moje dvousekundovka, kterou jsem si vymodlil. Byl jsem přece šťastný za každý okamžik na druhé straně.

A taky tam může být něco, co žere ty zkurvený gliomový chuchvalce. Teď to stojí za dvěřma, polyká je jeden za druhým a čeká, až uděláš další namáhavej krok. Čeká, až se unavíš. A ty se unavíš, na to vsad brejle. Možná... ale vážně jen možná tam je NĚCO, co se živí nemocí. Možná by stálo za zkoušku otevřít ledničku. Byl bys třeba překvapenej, kdybys tam uviděl místo svých pudinků vyštosoovaný průhledný chuchvalcovitý nádory...

Tahle myšlenka stačila k tomu, abych svoje kroky zastavil. A nebylo to zase tak těžké. Opravdu jsem se unavoval. Cítil jsem to v každém kousku těla. Potil jsem se, dýchal jsem čím dál hůř a začínal jsem mít zamlžený zrak.

A při prvním kroku zpátky se dveře zlehka pootevřely o další centimetr a já si myslel, že nejdřív vidím další chuchvalec. Jen míň mlhovitý. Spíš rudý a protkaný nějakými vlásečnicemi. Tahle naivní představa netrvala moc dlouho.

Za chvíli jsem pochopil, na co se koukám.

Oko na mě mrklo a zpod víčka vytekl na práh nějaký žlutozelený sliz.

Další mrknutí a tentokrát mi unikl z pusy zvuk, který vydávají štěňata. Zakňučel jsem a cítil jsem, jak si křečovitě tisknu ruce k tělu. Procházelo mnou několik vln zimnice najednou. Nohy tuhly. Pravá se mi zastavila ve vzduchu. Takhle nějak reagují lidé na něco, co je mimo jejich chápání, napadlo mě. Tohle je první fáze šílenství.

Dveře přede mnou zavrzaly. Věděl jsem, že ať už je za nimi cokoli, nekončí to u jedné bulvy. Tahle sklovina je jen něco, co mám vidět. Něco za dveřmi Eliščina pokoje tuší, že jestli mám dostat z něčeho infarkt, bude to s největší pravděpodobností z pohledu na žilkami prokvetlé a hnisem zduřelé oko.

Pištění ve mně přešlo v chrčení a sípění, jak jsem se snažil nohama rozrážet vzduch.

Pak se ozvala rána, zadunělo to, jako by v dálce zahřmělo, vzduch v mikrosekundě prořídil a nebe se vyjasnilo a já stál zase ve svém domě.

Dveře do pokoje byly zavřené, nikde nic nepoletovalo a cítil jsem báječně omamnou vůni čisticích prostředků.

Podíval jsem se na svoje ruce. Třásl se a zdálo se mi, že za ten okamžik i svrašťely. V levičce jsem držel telefon. Přiložil jsem ho k uchu a snažil se potlačit sípění, které pomalu odeznívalo.

„Jsi tam pořád?“ zeptal jsem se.

„Jasně že jsem. Co to je za blbou otázku?“

„Já jen...“ Napadlo mě se podívat, co mě to vlastně vyrušilo. Čemu můžu vděčit za návrat do normálního života. Vykročil jsem na verandu a obul se do sandálů. „Kolik je hodin?“

„Ty ses teď probudil? Promiň, ale jsem uprostřed rozdělaný práce. Stojím mezi dvěma otevřenými kanálama a přemýšlím, kterej vede do Narnie. Takže nemám moc čas na to, abych

s tebou řešil posuny v času nebo co. Jestli mi chceš Lukáši pořád říct, co si o tobě lidi myslí, tak se do toho pusť.“

Dal si krátkou pauzu, během které jsem se stihl podívat na telefon, a došlo mi, že jsem byl mimo zase svoje obvyklé dvě sekundy. Jen s tím rozdílem, že tentokrát jsem nenavštívil Gábinu, ale něco, co v nějaké jiné dimenzi okupovalo můj dům.

„Nebereš nějak moc prášků, že ne?“ pokračoval Ondra a v jeho hlase jsem vycítil obavu. Nebylo to tak těžké, tohle nebyl prvek, který by se v něm objevoval často, tudíž teď vyčníval.

„Kde bych je vzal? Po Gábině toho moc nezbylo.“

„Jako by byl nějak strašlivej problém si je sehnat, kámo. V tomhle městě luskněš prstem a máš nákupní tašku plnou divotvornýho koření.“

„Ty mě děsíš. Nechceš s dětmi přijet?“

„Děti jsou u prarodičů.“

„Tak bez nich, tím líp. Moje žena se na tebe pořád ptá a já vím, že by jí udělalo radost, kdyby se o tebe mohla pár dní starat.“

„Mně by udělalo radost, kdybys mě zbavil toho zasranýho kříže,“ řekl jsem tak upřímně, jak jsem jen dokázal. „I kdybys ho měl rozmlátit na padrt a posypat s ním v zimě chodníky. Jestli ho tady budu mít ještě pár dní, zešílím.“

Znovu se ozvala stejná rána, která mě prve dostala zpátky, a tentokrát jsem už koutkem oka zaregistroval, o co jde.

„Jako bych toho neměl teď málo,“ pronesl jsem do telefonu. „Musím končit.“

Za plotem na východní straně stál souseď opřený o plaňky, v ruce třímал hrušku a pečlivě volil místo, do kterého se zakousnout. Dva kusy ovoce už ležely pod mým oknem. To byla ta rána, co mě probrala z noční můry. Evidentně se ten chlap bavil, protože měl na tváři potouchlý úsměv.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že vím, jak se jmenuje. Znal jsem jeho příjmení, ale tím to končilo. Malec. Po křestním jsem nikdy nepátral. Pro mě i moje královny to byl vždycky ten chlap napravo. Bydlel tam s rodinou rok a půl. Nastěhoval se v době, kdy jsem bojoval se *zkrveným gliomem* a mou poslední starostí byly grilovačky se sousedy. Ze začátku se mnou párkrát zkoušel prohodit pár slov, ale jeho upištěný hlas byl mému zvukovodu tak nepříjemný, že jsem se raději konverzacím vyhýbal. Teď se navíc zdálo, že přibral dobrých deset kilo. Kšiltovka mu zakrývala nateklou hlavu, vlhké vlasy na obou stranách překrývaly uši, a když znovu promluvil, představil jsem si pouťový balónek.

„Hej, blbečku!“ zahulákal a ukázal na mě nakousnutou hruškou. Evidentně mu bylo jedno, že ho vidím. Prostě si potřeboval zanádat.

„Máš problém?“ zeptal jsem se tak slušně, jak jsem dokázal. Měl jsem chuť mu blbečka vrátit, ale přece jen mi před chvílí zachránil prdel. On o tom možná nevěděl, ale ke spasitelům by se člověk měl chovat s úctou. Alespoň do té doby, než překročí svou mez.

„Pojď blíž, ať nemusím ječet,“ zařval, až se pod ním otřásl plot.

Protože tak pěkně poprosil a tentokrát i vynechal blbečka, poslechl jsem. Obešel jsem díru, která tam ještě před týdnem nebyla, poničený záhon s květinami a pošlapané pískoviště.

Když jsem k němu došel, upustil jen tak mimoděk ohryzek na mou zahradu a otřel si ruku do rukávu.

Měl kliku, že jsem nebyl ve své nejlepší formě. Většinu sil jsem vyplácal na předchozí dvousekundovku.

„Kdy to zmizí?“ zeptal se a rukama zabubnoval na plaňky na mé straně plotu.

„Ten kříž?“

„Nedělej ze sebe blbce. Samozřejmě že myslím ten kříž.“

„Ve čtvrtek nebo pátek.“

„Tak už aby to bylo. Ne, že se ti to tady bude válet další týden.“

Odkáshal jsem si. „Neřekl bych, že to je tvoje starost.“

Soused stáhl ruce zpět na svou stranu. Pod kšiltlem mu vykukovala potemnělá tvář. Vlastně nevypadal vůbec poťouchle a překvapilo mě, že vidím v jeho výrazu strach. Nebo se mi to zdálo? Byl důvod se něčeho bát?

„Já ti řeknu, co je moje starost, blbečku,“ napřímil se, aby si nejspíš aspoň trochu vynahradil rostoucí břicho. „Já ti to vysvětlím rychle a ve stručnosti. Strašíš mi děti. Doufám, že tomu rozumíš, protože jich sám pár máš. Vidí přes plot, co to tam zasejváš, nebo vyhrabáváš, nebo co s tím vlastně chceš dělat a pak mi dávají doma otázky, na který neumím odpovědět. Ptají se mě, jestli k nám nepřijdeš a nepostřílíš nás. Že prý to dělají lidi, co se modlí.“

Stiskl plaňky nahoře oběma rukama. Skoro je drtil.

„Prostě ať je to do týdne pryč, protože mě nebaví ty píčoviny doma poslouchat. Na co čekáš? Až se to samo rozpadne?“

„Na techniku,“ řekl jsem klidně a představoval si, jak sbírám ze země ohryzanou hrušku a ruvi ji tomu neandrtálci do krku, až by mu zrudnul obličej. Udělalo se mi mnohem líp.

„Tak si najmi pět cigánů, něco jim zaplať, dej každému pivo a oni si s tím poradí. Jsou umělecky založený, třeba ti z toho vytesají i nějakýho trpaslíka,“ rozchechtal se.

Přišel jsem k němu na dva metry. Sekačka vedle něj odpočívala a smrdělo to na sto honů spálenou naftou. Co jsem tak stihl odpozorovat, byl to chlap, co uznával perfektně zastřižený trávník, napuštěný bazén a manželku, co zvládá žonglovat se čtyřmi pivy. Před sedmdesáti lety by se mu žilo nádherně, v dnešní době si holt musel zchladit žáhu na blbečkovi sousedovi.

Věnoval jsem mu jeden ze svých natrénovaných úsměvů. Stálo mě to hodně sil, opravdu jsem nebyl ve své formě, měl jsem málo důvodů se usmívat.

„Nepotřebuju radit, jak se postarat o svůj pozemek.“ Shýbnul jsem se, sebral ohryzek a hodil ho na jeho stranu těsně vedle bazénu. Dostal jsem za to jeden podrážděný kukuč. „Ty bys místo toho měl koukat na to, aby se tvoje děti vyhýbali v televizi nevhodným programům. Možná nebude chyba ve mně. Měl bys přemýšlet, odkud to mají.“

Zdálo se mi, že se nad městem kupí mraky a k něčemu se schyluje, tak jsem zanechal zbytečné debaty a raději se vrátil do domu.

Středa pro mě byla peklem. Pokud vás v pekle nutí přemýšlet o tom, co jste udělali špatně a co jste mohli udělat líp. Bral bych raději natrhávání zadku vidlemi nebo ananase, prostě čímkoli, co by mě odvedlo od myšlenek na Kristýnu.

Ale to se mi prostě nedařilo. Ono to bylo těžké, když byl celý dům protknutý jejími věcmi. A dokonce i její myšlenkou. Už od patnácti si představovala nábytek ve všech místnostech, vybírala závěsy a povlečení na postel, vůni na záchod a dokonce i tvar mýdel, která se válela v koupelně u vany. Byly to takové malé modrobílé obláčky (ty mi zase z nějakého záhadného důvodu evokovaly ty *zkrvené gliomy*) a nebyly jen u vany, dokonce jimi prokládala v šatních skříních prádlo.

Z čehož pochopitelně plyne, že se mi zdálo, že všude Kristýnu cítím. Každou vůni jsem si s ní spojoval. Přemýšlel jsem, co si dát k obědu. Automaticky jsem vynechal pizzu, protože to byla naše

poslední společná večeře. Předpokládal jsem, že bych ji vyzvracel. A to se mi nechtělo, jedno kolo už jsem absolvoval po snídani.

Když pominu omezení možnosti stravování (těstoviny byly jejím oblíbeným jídlem a zapečené brambory uměla jako málokdo) tohle byla další báječná věc. Někdo po ránu cvičí, já blil. Nezvracel jsem. Pod pojmem *zvracení* si představuju vyzvrácení jídla. Já byl po ránu hladový. Nebylo co obětovat záchodové míse. Přesto jsem chytil křeče hned, jak jsem vylezl z postele. Nejspíš to bylo tím uvědoměním si situace, protože od posledního snu, kdy mi Kris ukazovala v dlani oko, jsem spal docela klidně. O to horší asi bylo probuzení do reality. Na záchodě jsem měl pokaždé pocit, že se mi tělo obrací naruby. Praskala mi žebra, nedostávalo se mi dechu. Vyluzoval jsem zvuky jako raněný tygr.

Garsin mi došel. Když jsem šel v jedenáct hodin do koupelny, zírala na mě prázdná bílá lahvička. Nadával jsem si, protože jen díky němu jsem byl schopný do sebe nalít kafe a sníst trochu pečiva.

Urážel jsem v zrcadle svůj bledý obličej tak dlouho, než mi došlo, že mi ten blbeček na druhé straně asi neodpoví a nevysvětlí, proč se vykašlal na jedinou věc, která drží už týden jeho tělo pohromadě.

V půl dvanácté mě přepadl hodně nepříjemný pocit, vyšel jsem po schodech nahoru a zamknul Kristýnin pokoj. Takhle to zní hodně jednoduše, ale předcházelo tomu dlouhé hledání jediného klíče, který měl být k dispozici. Musel jsem hodně pátrat v paměti a to zrovna teď nebyla moje oblíbená činnost. Nakonec jsem ho objevil v jedné z plechových čajových dóz, dávno nevyužívaných. Byly tam všechny náhradní klíče z domu a tenhle s červenou krytkou jsem našel zahrabaný až naspodu.

Hned jsem se cítil líp. Podle mě v tom snovém světě, pokud se tam ještě někdy dostanu, neexistuje *zamčeno* a *odemčeno*, ale proč pokoušet štěstí? Ani teď se mi nechtělo do komnaty mojí nejstarší královny chodit, v tom druhém temnějším místě bych se ani tím směrem neotočil.

Odpoledne jsem do sebe narval pár kousků brambor, zapil je kefirem a na záchodě to všechno během pěti minut vypustil. A během toho, co jsem s holým zadkem koukal do protější stěny, uvědomil jsem si zajímavou věc.

Chyběla mi práce.

Byl jsem podělaný až za ušima, měl jsem návaly breku a nevěděl jsem, kdy přijdou a jak jim předejít, cítil jsem se zmateně a především a znova – jo, byl jsem posraný až za ušima z věcí, které se kolem mě děly. Možná jsem je měl řešit dřív. Už když jsem začal vnímat nějakou podivně éterickou verzi své ženy. V tu chvíli jsem měl začít být ostražitý a pít se po příčinách, i kdyby to znamenalo riziko toho, že si budou lidi Źukat na čelo.

Ale hlavně jsem myslel na tu práci.

Utrhl jsem si pořádný kus toaletního papíru. Můj žaludek nic nezvládá, musím lásku vynahrazovat jiným částem těla.

V kuchyni jsem si otevřel notebook. Podíval jsem se na stránky technických služeb města. Zdálo se, že krásně fungují i beze mě. Nikde ve městě nevytékaly z kanálů exkrementy.

Pohrával jsem si s myšlenkou, že zavolám Ondrovi a zkusím se i přes námitky nějak propašovat do práce. Musím mu nějak vysvětlit, že mi v prázdném bytě hrabe. Královny se mi vrátí až v pátek a to na pohřeb svojí sestry. A Andree zavolat nemůžu. Nechci. Podle mě ještě teď tráví celou tu báchorku, kterou jsem jí naservíroval naprosto nepřipravené.

Ale neudělal jsem to. Byly čtyři hodiny, takže jsem zkusil štěstí, napsal Elišce krátkou zprávu a pak už jen čekal.

Zelené sluchátko na monitoru vyskočilo za pět minut. Byl jsem rád, že jí se mnou aspoň nezakazují mluvit.

„Tak jak se tam o tebe starají?“ zajímalo mě. Určitě líp, než bych zvládl já. K obědu brambory a kefir, to není jídlo pro třináctiletou holku.

„Fajn, tati, co potřebuješ?“

Eliška se otočila. Zdálo se mi, že má vlasy nějak jinak. Možná kratší. A rozhodně na sobě neměla nic z toho, co si tady sbalila. Na růžovém triku měla křiklavý zlatý anglický nápis. Působilo to lacině a něco podobného bych jí nikdy nekoupil.

„Jen s tebou mluvit. Už jsou to dva dny.“

Otočila se, ale koukala někam nad monitor. „Teprve dva dny.“

„Jak to jde ve škole?“

Okamžitě jsem si uvědomil stupiditu svojí otázky. Školu měla tady a teď byla skoro tři sta kilometrů daleko.

„Máš s sebou učení a úkoly?“ zkusil jsem zachránit situaci. „Jak ti něco uteče, těžko se to dohání.“

„Hm. Jo.“ Pohled někam do dálí, kde se pasou jeleni. „Mám. Ale ona stejně babi chce, abych už šla v pátek do školy.“

„Babi do toho nemá co mluvit. Jde jen o tebe, nikdo tě nebude k ničemu nutit.“

„Hm.“

„Všechno má svůj čas.“

„Já vím.“

„Můžeš se na mě podívat?“

Eliška to udělala, ale stejně byla duchem nepřítomná. Obraz nebyl perfektní, ale nedokázal zakrýt, že nejspíš ani neví, co říká. Vypadala, že je pod nějakými prášky a já jí skoro záviděl. Nechtěl jsem se jí ptát, jak se cítí.

Někde v duchu jsem ani nechtěl vědět, jak se cítí.

Nemohl to být stav příliš odlišný od toho mého, ale přece jen... já ve třinácti nic takového nezažil. Je už mozek připravený na podobnou událost, nebo je pořád v dětském módu a oklepe se mnohem rychleji?

„Co tvůj kluk?“ zeptal jsem se, ačkoli mě to vůbec nezajímalo. Nebo jsem se spíš bál odpovědi, po které jsem netoužil. Třeba jí smutek něčím pohnul v hlavě, moje prostřední dcera dospěla a zatouží po zakázaných slastech.

Znova se mi chtělo zvracet, ale brambory už vyšly horem, kefir spodem a nic mezi tím neexistovalo.

„Není žádný můj kluk.“

Hurá! Chvalme Ježíše a Pannu Marii na nebesích! Budiž požehnána tvá nekonečná prozřetelnost a laskavost! Ušetřena budiž jedna lilie z tvé zahrady, jeden nepolíbený květ.

„Budu končit, tati.“

Zatvářil jsem se smutně a opravdu jsem se tak i cítil. „Ještě ne, zlato, vůbec jsme si nepopovídali.“

Poprvé se zadívala přímo na mě. Ne do kamery, ale přímo do mých očí. „Nechci si povídat.“

„No ale to bys -“

„Já si prostě nechci povídat. Uvidíme se teda v pátek.“

A pro mě naprosto nepochopitelně bez rozloučení ukončila hovor.

Mohl jsem ji znovu vytočit a seřvat.

Tos udělala naposledy, mladá dámo. Naposledy, královno. Volám ti po dvou dnech, abych zjistil, jak se máš, abych tě VIDĚL, a ty se chováš, jako bych po tobě chtěl třikrát za sebou uklidit pokoj. Nemusíš na mě mluvit, ale tenhle hovor ukončím já, rozumíme si?

Ani na chvíli jsem neuvažoval o tom, že to udělám.

Koneckonců měla pravdu – uvidíme se v pátek. Pak už před mým pohledem neuhne.

////////

Ondra mě pochopitelně nechal vydusit až do pátečního dopoledne.

Ve čtvrtek v půl deváté mi od něj přišla zpráva zrovna ve chvíli, kdy jsem uvažoval o tom, jakým způsobem bych se zabil, kdyby na to přišlo. Smál jsem se u monologu, který jsem adresoval tomu neoholenému blbečkovi v zrcadle. Včerejší blbeček byl smutný, ten dnešní sarkasticky věcný. Prozradil jsem mu, že prášky mi došly, plyn z výfuku i provaz mi přišly příliš osudové (a dvakrát vyřčený vtip přestává být vtipem, haha) a střecha je ve výšce šesti metrů. To bych musel skočit po hlavě a hodně se u toho modlit, abych si zlomil vaz. Ideálním řešením podle mě bylo se podříznout. Když už jednou šmiknu a nebudu mít nikoho poblíž, vykrvácím. Hotovo. Mrkl jsem na blbečka v zrcadle a poplácal se po zádech, abych si dal najevo, jaký jsem pašák.

Vyplivl jsem z pusy pastu a kouknul na mobil položený na prádelním koši.

Dozvěděl jsem se, že když se „ty levoruký kiplíci z Monteca rozhýbají, plivnou si do dlaní a přestanou si honit vocasy“, měl by být Ondra do dvou u mě na dvorku a definitivně vyřešit můj problém.

V půl páté jsem pochopil, že si ocasy honit nepřestali. Do dlaní si nejspíš plivli, ale použili je úplně jinak.

V sedm večer, kdy na můj vkus obecní zvon řval až příliš (nebo já ho až poslední dny začal vnímat), mi zavolala Andrea, moje několikanásobné nevydařené rande a ptala se, jak se mám.

Odpověděl jsem, že fajn, že jsem dnes zvracel jen jednou a že si tělo už odvyká na nedostatek kefiru. To ji pobavilo, ale nedonutilo ji to říct, že přijde, nebo abych se stavil já. Starost měla, ale pořád zůstávala někde v zákrytu, kam jsem nemohl.

Řekl jsem jí popravdě, že mě trápí samota. Celý život jsem žil v plném domě a teď se to všechno mění. Ale hned nato jsem ji uklidnil tím, že aspoň začínám víc věcí vnímat jinak. A taky začínám navazovat vztahy se sousedy. Jeden z nich mi dokonce nedávno zaklepal na okno a donesl hrušky.

Probrali jsme jako správní kamarádi počasí, její práci, současnou politickou situaci, pak jsem zavěsil a přemýšlel nad dalším způsobem, jak se zabít.

V devět večer jsem na něj přišel. Stačilo by přeskočit plot a znásilnit sousedovi jeho ženu. Určitě by se on o zbytek postaral.

Ta představa mě tak pobavila, že jsem pookřál, zapnul televizi a hledal mezi programy něco, co by moji náladu udrželo.

Jenže místo toho jsem narazil na Zoufalé *zkurvené* manželky. Okamžitě mi místo amerických plastických ksichtíků naskočil usměvavý obličej Kristýny, prostý veškerých líčidel. Slyšel jsem ji, jak mi počouche sděluje, že jsem fotr nejfotrovatější. Na to jsem jí pokaždé odpověděl, že má zákaz střelby, nechráněného sexu a krádeží jaderného materiálu až do odvolání.

Posmrknul jsem, ale nerozbrečel jsem se.

Rozhodl jsem se, že si všechny zásoby nechám na zítřek, na dobu pohřbu.

Usnul jsem klidně, za což mohla rozsvícená televize.

Spal jsem jako nemluvně, nic se mi nezdálo, jen jsem se jednou v noci vzbudil, když mi od hladu škruvalo v žaludku. Vykouknul jsem ven na zahradu. Kříž naložený na bagru vypadal jako obrovský pohár zmrzliny se sušenkou navrchu.

Zatáhl jsem záclony a šel to dospat.

Ráno jsem měl na zahradě nový kříž.

///////

Viděl jsem ho hned, ještě jsem neměl ani rozlepené oči.

Bylo to totiž to první, co každé ráno přitahovalo můj zrak. Pokaždé jsem odhrnul závěs, usrkával z hrnku kafe a přemýšlel o tom, co to vlastně znamená. Protože něco muselo, ne? Kříž se u mě neobjevil jen díky nějaké náhodě. Kristýna si nevzala život kvůli necitelnému spolužákovi.

Na tomhle světě se nic neděje jen tak pro nic za nic a moje zahrada, moje království nemohlo být výjimkou.

Vykouknul jsem pod cípem závěsu a hrnek mi málem vypadnul z ruky.

Tohle nemohla být pravda...

Tohle se mi přece nemohlo dít.

Odložil jsem nedopité kafe na někam za sebe a později jsem našel hrnek na zemi rozbitý v hnědé kaluži. Později znamenalo ve dvanáct hodin. Tak dlouho jsem se nedostal zpět do domu.

Mezi dveřmi jsem zakopl. Zachytil jsem se jednou rukou veřejí, protočil se a dopadl zády na dřevěnou verandu, až to zadunělo. Temeno mi podlahu jen lízlo, jinak bych se nejspíš probral až někdy k večeru.

Vyškrabal jsem se na všechny čtyři.

První pohled směřoval na klidný velký kříž u plotu, připravený k překládce.

Nechtěl jsem, nechtěl jsem otáčet hlavu, stejně jako se starý člověk bojí podívat do záchodové mísy na stoličce, protože podvědomě cítí, že není v pořádku, že tam najde něco, co ho vyděsí k smrti.

Ale musel jsem.

Tenhle byl menší. Zdál se čistší. A bělejší. Vršek tvořila mírná špička.

Stál v pískovišti. Zažloutlý písek byl okolo i z dálky viditelně zatvrdlý a popraskaný.

Postavil jsem se na nohy. Levá mě bolela, loket jsem měl rozedřený do krve, ale bylo mi to jedno.

„Ty tady nemáš být!“ zaječel jsem. Nenáviděl jsem ho. Někde v koutku duše jsem se bál reakce, nejspíš nějakého mraku chuchvalců, který na mě mohl vychrlit, ale opravdu jsem ho z duše nenáviděl. „Nemáš tady **BÝT!** Nemáš tu být!! Zalez si do prdele zpátky tam, odkud jsi vylezl a nenič mi moji krásnou zahradu. Jdi do hajzlu, nikdo tě tady nechce!“ Dobelhal jsem se k němu a plivl jsem na žulu lepkavou ranní slinu. Rozprskla se na ní jako pavučina. „NIKDO!!“

Kopl jsem do něj. Nohy mě sotva udržely, ale musel jsem.

„Táh – ni – do – pr – de – le!!“ odhláskoval jsem mu a přidal další nahnědlý plivanec.

Za plotem přede mnou se objevila postava. Rukou si uplavala čepici a v podpaží držela stočené noviny. Byla stejně nateklá jako posledně a já ji v duchu prosil, ať zmizí.

Pochopitelně mou telepatickou žádost ignorovala.

„Můžeš se uklidnit? Mám tady dě –“

Vystartoval jsem a i přes bolesti ve stehně a kostrči k ohradě skoro přiskočil.

Soused zacouval, noviny mu poklesly a přehodil si je do druhé ruky.

„Zavři tu svojí vypasenou držku, nebo přeskočím plot a utopím tě v bazénu!“ zaječel jsem.

Muselo to ven, něco ve mně doutnalo a potřeboval jsem svoje emoce nasměrovat nejideálnějším směrem. V tu chvíli mi bylo jedno, co mu říkám, neměl jsem daleko k hysterii a tohle byla jediná cesta, jakkoli se to může zdát nepravděpodobné, jak se nezbláznit. Měl jsem dost uklidňujících rozhovorů. Tenhle pytel hoven smrdící po burgrech a zteplalém pivu byl jako terč víc než v hodný.

„Stůj si na svojí straně a přestaň komentovat každou moji větu. Víš, co je to sousedská komunikace? Když se u tebe stavím pro vajíčka, ty mi je dáš a držíš hubu. Starej se o svoji soukromou rodinnou sektu nebo si hoň péro u politických debat, ale jestli si budeš každý ráno otvírat svoji tlamu plnou omastku, vloupu se ti v noci do baráku, pochčiju tě spícího na posteli, vyfotím se u toho a vyvěsím to po celý ulici. Rozumíš mému barbarskému vyjadřování, nebo chceš vyslat nějaký kouřový signály, který by ti pročistily tvoji prázdnou vymaštěnou palici?“

Zamračil se. „Takhle se mnou nebudeš mluvit.“

„A co s tím uděláš? Hodíš mi sem další hrušku?“

Chvíli na mě civěl, až se mu orosily koutky očí. Viděl jsem, že otvírá pusku, a to jsem mu nechtěl dopřát.

„My dva nikdy nebudeme kamarádi, ale je zbytečný se srát.“

„Abys –“

Pohnul jsem se dopředu, bradou se dotknul plotu a on rychle ucuknul.

„Nic? Už nic nemáš na srdci?“ Tentokrát už ani nenaznačoval, že by zkoušel promluvit. „Běž si přečíst noviny, okyslič si trochu mozek a vynechej mě. Dneska i pro zbytek měsíce.“

Poslechl jen tu první část, ale to jsem v té chvíli ještě nemohl tušit. Pro ten jeden okamžik jsem se cítil jako vítěz.

To mě ale přešlo hned, jak jsem se otočil.

Na kříž jsem mohl nadávat, jak jsem chtěl, ale nezmizel. Na něj neplatilo poslání do horoucích pekel. Obával jsem se, že právě odtamtud dorazil expresní službou.

Roztřesenou rukou jsem vytočil číslo na tchyni. Nechal jsem telefon vyzvánět snad pět minut, a jestli na druhé straně někdo byl, mohl tam při hudbě možná i pořádat diskotéku. Nezvedla to a v následujících chvílích ani nezavolala zpět.

Ondra dorazil před obědem, kdy už jsem byl na pokraji zhroucení. Našel jsem v sobě aspoň tolik duchapřítomnosti, že jsem vzal z garáže modrou plachtu, kterou jsem přikrýval kola, a přehodil ji přes kříž. Už podle mě byla škoda napáchána, soused o něm věděl, ale měl jsem z toho lepší pocit. Koneckonců – ani já se na něj nemusel dívat.

Ondra se tvářil, jako bych se mu snažil vysvětlit, že jsou na obloze dvě slunce. Chvíli se usmíval, ale já mu snad svou mramorovou tvář dal dost důvodů, aby věřil, že si z něj nedělám srandu. Nepotřeboval jsem, aby mi věřil, z jakého důvodu se to děje. Ani já sám jsem téměř ničemu nerozuměl. Ale potřeboval jsem, aby chápal moje zděšení, aby se naladil na moji vlnu.

„Potřebuju kafe,“ požádal poté, co se vrátil do domu z obhlídky mého nového přírůstku. Nebyl zděšený jako já, mně srdce vydávalo zvuky jako kulomet, ale alespoň zmatený. To byl dobrý začátek.

Podal jsem mu hrnek. Držel jsem ho oběma rukama, abych alespoň trochu zakryl třas.

„Už jsem na tebe připravený. Tohle je to jediné, co zvládnou,“ vysvětlil jsem mu. Nemyslel jsem samotné trávení, spíš činnost. V tuhle chvíli jsem byl schopný dělat jedno kafe za druhým, zvuk konvice mě uklidňoval víc, než kafe samotné.

„Je silné?“

„Jako prase. Poslední dny jiné nedělám.“

„Dík.“ Přivoněl si. „Tohle mi roztrhne srdce.“ Znovu si přičichl. „Co to cítím?“

„Sóju. Dolívám už přes rok kafe sójovým mlékem.“

Přikývl. „Oprava. Neroztrhne mi to srdce, ale prdel.“

Jeřáb s kabinou velkou jako moje garáž stál před domem. Ondra ho ovládat neuměl, čekalo se na Iva, jehož držely pracovní povinnosti pět metrů pod silnicí. Od března se pravidelně čistily všechny kanály ve městě. Byla to akce, na kterou se nikdo netěšil, ale někdo ji dělat musel.

Kuchyň se rozezvučela melodií z telefonu. Hrábl jsem do kapsy. Třas rukou se okamžitě znásobil a začaly se mi bleskově potit dlaně.

„Kde je Eliška?“ zaduněl jsem do telefonu. Čekal jsem, že budu mít hlas upištěný, ale opak byl pravdou.

„Bohouš ji odvezl do školy,“ zareagoval tchýnin vyrovnaný hlas.

„Neberete mi telefony. Nikdo. Ani jedna z vás.“

„To bude tím, že jsem ho měla u doktora vypnutý, Lukáši. Zajeli jsme tam brzo ráno. Bohouš mě vysadil i s Lucinkou doma. Telefon jsem si zapnula až teď.“

„Jaký doktor? Kvůli Lucce?“

„Nic, z čeho bys měl být obavy. Ta vyrážka může být alergií na prach. Dostali jsme mastičku a vtírám ji dvakrát denně. Dělalí jí testy, Lukáši –“

„Kdo jí dělal testy? Kdo ji vzal na testy? Svého doktora má tady.“

„Mám známého –“

„Kde je Eliška?“

„Říkala jsem ti, že ve škole. Nechci, aby zanedbávala.“

„Tak ty nechceš...“

Vyškulbl jsem Ondrovi z ruky kafe. Ani nemukl. Dal jsem si dva pořádné loky a vrátil se do bojové pohotovosti.

„Proč se jí nemůžu dovolat? Pro tyhle případy jsem jí dal telefon. Přesně pro tyhle.“

„Sebrala jsem jí ho. Nezlob se na mě, ale je jí třináct. Ve škole má vnímat, co jí tam říkají, ne koukat do mobilu. Na to bude mít dost času později.“ Její hlas mi připomínal zvuk uhlí, které sjíždí po plechové rampě do sklepa. Dráсал mi uši. „Vezmu ho s sebou, až k vám na večer pojedeme s Lucinkou.“

„Já s ní ale potřebuju mluvit!“ zaječel jsem a ignoroval Ondřejův zachmuřený výraz. „Tys ji ode mě úplně odřízla.“

„Uklidni se. Křič si na holky. My se ti snažíme pomáhat. Jestli máš něco proti –“

„Jak se dostane ze školy?“ zeptal jsem se ostře. „Jak to s ní máš domluvené?“

„Buď v klidu. Má tam nějakého amanta, ten chodí stejným směrem po é sto čtyřicítce přes Náves, a to je prý tak patnáct dvacet minut svižnou chůzí. Maximálně. Pohřeb je v půl páté, všechno to krásně stihneme.“

Polil mě horký pot. „Po é sto čtyřicítce... víš co... kurva!“

Ukončil jsem hovor. Vrátil jsem Ondrovi poloprázdný hrnek do ruky. Cítil jsem mrazivé vlny, které mi přecházely kupodivu po přední části těla. Břicho mi tuhnulo, bradavky mrzly.

„Co se děje?“ pokývnul na mě Ondra.

„Na é sto čtyřicítce to lítá,“ řekl jsem přidušeně. Začaly mě opouštět síly. „Před lety tam během jednoho roku zemřely čtyři děti. Všichni tam jezdí jako hovada.“

„Já bych řekl, že už ne. Všude tam jsou zrcadla a výstražný cedule. Podle mě to tam je mnohem bezpečnější.“

Chytl jsem ho za obě ramena a zatřásl jím. „Tak já ti to vysvětlím polopaticky, už mě nebaví okolo sebe rozhozovat drobký a sledovat, jak všichni jen blbě čumí. Na zahradě mi vyrostl kříž. Ani ty to nedokážeš vysvětlit a netvař se, že jo. Zemřela mi nejstarší dcera. Ten samej den a po tom, co jsem viděl, jak přímo z tý posraný vykopaný díry do jejího pokoje vlétávají nějaký skoro neviditelný chuchvalce. Neměla důvod se oběsit, a když visela a měl jsem ještě šanci ji zachránit, něco mě nechtělo pustit dovnitř. Andrea Simičová, ta doktorka, cos ji v ten den viděl u mě na dvoře, to viděla. Byla toho svědkem, ale něco v ní odmítá připustit cokoli iracionálního, takže jsem jako obecní blázen zůstal sám.“

Teď vyrostl druhý kříž. Objevil se z ničeho nic zrovna v den, kdy má jít moje prostřední dcera po silnici sebevrahů. Promiň, ale podle mě to není mnohem bezpečnější. Bezpečnější to bude tady doma, až spolu budeme sedět na gauči a cucat brčkem kofolu.“

Takhle jsem mohl vyvádět celý den do té doby, než budu mít Elišku v náruči. Věděl jsem to, a pokud jsem dobře počítal, byl Ondřej už třetí osobou, na kterou jsem stihl do jedné hodiny zvýšit hlas. To byl můj rekord.

Mohl mě uklidnit alespoň ivo. Dorazil v roztrhaných teplákách, dole urovaných a špinavých od bůhvíčeho. Vypadal unaveněji než já, ale to on skoro vždycky. Za uchem měl zastrčenou jednu cigaretu a stovkou dalších zapáchal. Vzhledem k tomu, že se pohyboval od rána mezi metanovými výpary, mě udivovalo, že se ještě nevznítil.

Když kontroloval bagr s naloženým křížem a řešili s Ondřejem manipulaci, nevnímal jsem je. Stál jsem opřený o rohový sloupek a očima sjížděl zatáčku, která mizela v dálce v odpoledním slunci. Vypadala neškodně. Žádné nepřehledné kopce v těch místech nebyly, stromy byly daleko od sebe. Dalo by se říct, že je tam u cesty větší koncentrace křížů, než stromů.

Kříže...

Otřásl jsem se.

Byla půl třetí, když mi došlo, jaký jsem imbecil.

Mám strach, a přesto tu jen zírám a čekám, co se stane.

Kretén, kretén, tuplovaný kretén.

Zavolal jsem do Elišky školy a nechal si zavolat zástupce ředitelky. Sdělila mi, že moje dcera ukončila vyučování před hodinou, takže s ní nemůžu mluvit. Už byla na cestě ke mně domů.

Ale tahle odpověď mi naprosto stačila. Nebylo nic snazšího, než jí utíkat naproti.

Vyběhl jsem ze dveří. Věděl jsem, že tam můžu chlapy nechat o samotě. Jen jsem poprosil Ondru, aby se nezmiňoval o druhém kříži před Ivem. Já sám ještě nevěděl, co si s ním počít. Nechtěl jsem mít na zahradě hřbitov, ale pro tuhle chvíli byl skrytý pod modrou plachtovinou a chtěl jsem to tak nechat.

Ivo by se stejně nejspíš nevyptával. Byl absolutně zabraný do práce, Seděl jako kobyłka na sedačce stroje, hlavu na hubeném krku vystrkával před sebe a špulil dolní ret. Oba moji zachránci už zvládli nadzdvihnout drapák rozbitého bagru a ten byl nyní přesně nad mojí zídkou. Její skosená strana osázená hnědými lesklými esovkami házela prasátka a v oknech bagru se odrážely malé obdélníčky. Nejdřív mě štválo, že je jeřáb příliš velký a neprojde mi na zahradu, ale přešlo mě to, když jsem viděl, jakou paseku nadělal rozbitý bagr.

Vyhodit, rozmlátit, rozdrtit na prach. Jen aby už byl pryč.

„Máš ji tady,“ ozvalo se mi za zády a já se otočil na Ondru.

„Cože?“

Ukázal bradou přes zídku. Byl o hlavu vyšší, měl rozhled jako z majáku. „Támhle ti jde Eliška. Ty na ni ještě nevidíš, brácho, ale právě se ne zrovna po sestersku rozloučila s nějakým týpkem. Ale je živá a zdravá, takže můžeš začít dýchat.“

Objevila se za brankou o pár chvil později.

Zamávala mi přes laťky. Na zádech jí poskakoval batoh s tučňáky. Vůbec nevypadala tak odměřeně, jak se mi zdála před pár dny. Vypadala odpočatě. Vypadala, jako by nás cesta na žádný pohřeb nečekala.

Možná věděla, že tomu tak opravdu je.

Když otevřela branku, něco křuplo. Slyšel jsem něco jako zvuk vodopádu. To byla hlína, která se šinula okolo metr a půl vysokého kříže na zem.

Když jsem nad tím později přemýšlel – a já měl spousty, spousty času na přemýšlení – byla nulová šance, že se tohle přihodí. Člověk může mít tušení, nějaké prapodivné vnuknutí, ale nemůže podchytit všechny faktory.

Přemýšlel jsem potom spousty dní a byl jsem si jistý, že kdyby se kříž svezl z drapáku kterýkoli jiný den, dopadl by na moji zkosenou zídku a ať už byla provedená v jakémkoli úhlu, stáhla by ho gravitace přímo na zem. Dopadl by na ulici. Ta byla úplně prázdná.

Přemýšlel jsem tak moc, že jsem si musel sehnat obří zásoby prášku na spaní. Ale nebylo mi to k ničemu.

Ondra křičel jako smyslů zbavený, viděl jsem, že ke mně běží, ale já vůbec nechápal, co se děje. Ještě jsem ten posun nezaregistroval. Vlastně jsem si toho všiml, až když bylo po všem a já zůstal otcem jediného dítěte.

Žulový masív dopadl na zídku. Místo aby po ní sjel dolů, dopadl přesně na svůj vršek a zůstal okamžik stát. Viděl jsem pár hororů a vím, co znamená obrácený kříž. O něm jsem potom taky spousty nocí uvažoval, než to všechno vygradovalo.

Poté se kříž převrátil líně doleva směrem k brance, protočil se kolem své osy a dopadl přímo doprostřed obličeje mojí holčičky. Mojí královny.

Odhodil ji dozadu na zídku a spodek kříže jí přimáčkl hlavu ke zdivu.

Některé dny se pořád ještě budím hrůzou ze spaní.

Tenhle výjev mě bude pronásledovat do smrti.

Stál jsem tam, ječel a pode mnou leželo Eliščíno tělo. Od sanice nahoru jí chybělo všechno.

Všechno.

Co jiného by mě mělo budit ze spaní?

Gábina by to chápala. Moc jsem ji tu v tu chvíli chtěl, tak moc jsem nechtěl být sám.

Pane Bože, tak moc jsem nechtěl zůstat sám...